

ЕВАНГЕЛСКО ПЕРИОДИЧЕСКО СПИСАНИЕ.

ГОД. 3.

ЦАРИГРАДЪ, ЮЛІЙ 1867.

БРОЙ 7.

ДОКАЗАТЕЛЬСТВА НА ХРИСТИЯНСТВО-ТО.

ВЪТРЪШНО ДОКАЗАТЕЛСТВО.

Часть I.

Ако Християнска-та религія не бѣше отъ Бога, трѣба да е била отъ чловѣка. Трѣба да е била измудрена багня на коварны народны прѣлѣстници, или сънь на увесели (прѣхласнѣты) ентузіасты, или пѣкое смѣшеніе и отъ двѣ-тѣ, ако да не е наистинѣ била каквато ся поимъ зваше, откровеніе отъ Бога.

И тѣй нека придириимъ кой отъ тѣзи двѣ прѣдположенія е по вѣроятнo; като имамы Евангеліе-то прѣдъ себе си, нека сѣдимъ отъ *характера* му, да ли християнска-та религія ся вижда по вѣроятнo, че е произлѣзла отъ Бога Истиннаго, или отъ прости чловѣцы, които ся били или навѣтны прѣлѣстници, или буйственны ентузіасты.

Но може нѣкой да ми каже че нѣи смы некадрны да сѣдимъ за това да ли е по вѣроятнo че християнска-та вѣра е произлѣзла отъ Бога; защото толкoзь слабо и несвѣршенно познаніе имамы за неѣ, щото не можемъ да рѣшимъ за това какво трѣбаше да бѣде Божіе-то напастъ откровеніе. И това е тебрдѣ истиннo; но трѣба да поминѣмъ че тукъ не прѣдлежи за това да ли не ся вижда хри-

стіянска-та религія по себе си гледача, че е отъ Бога произлѣзла, и да ли е дѣйствително таквазъ каквато трѣбаше да е едно божественно откровеніе, по за това да ли е по вѣроятнo че е отъ Бога произлѣзла или отъ чловѣка, защото знаемъ че религія-та сѣществува, и за това има да разгледамы не само да ли е таквазъ каквато трѣбва да е истинно-то откровеніе, но още да ли не е таквазъ каквато быхъ скѣрпнили прѣлѣстници или ентузіасты.

А това е единъ въпросъ за който смы кадрны да сѣдимъ, защото имамы или можемъ да придобиемъ таквозъ знаніе на чловѣческа-тѣ природѣ, щото основателно да речемъ що ни ся вижда да е произлѣзло отъ чловѣка. И даже колкото повече научавашъ за чловѣческій родъ и за списанія отъ разны списатели, и отъ другѣ странѣ ся занимавашъ въ прѣговараніе-то и изученіе-то на християнска-тѣ религіѣ, толкoзь ще видишь до колко тя отлича отъ всякъ другѣ религіѣ, коѣкото чловѣци-тѣ (а най вече Іудей) бы могли да измыслятъ.

Ако мажіе навѣтны быхъ скѣрпнили и разсѣяли християнска-тѣ религіѣ, по който начинъ тѣ сѣ сѣдили по сгодно за прозелитизмъ-тѣ, несумѣнно быхъ издали нѣкоѣжъ книгѣ каго списаніе на самага Іесуса, коѣкото да излага начала-та

нія на Св. Павла, (а най вече отъ това до Галатяны-тѣ) че мнозина отъ Иудей-тѣ прозелити ся стараяхъ да докаратъ Християны-тѣ които отъ язычници-тѣ да вардятъ Мойсеовый законъ. Но тѣзи догма никога не ѣхъ пріехъ Апостоли-тѣ: учаще напротивъ, че не трѣбаше да ся наговарятъ съ ярежь-тѣ на Иудейскій законъ, тѣзи които отъ язычници-тѣ Християны, и че тѣ не бѣхъ въ нищо подолни отъ събратія та си Иудей-тѣ; и че полъ Евангеліе-то, Іерусалимъ и неговый храмъ нѣмахъ никоѣкъ особенъ святошь. А вѣщоко това е съвсѣмъ противно-то отъ което можаше да ся надѣе нѣкой отъ прѣльстницы или ентузіасты, които бы проповѣдували религіѣ отъ собствено-то си въображеніе или порожденіе на измысливаніе.

Истинно е че ако бы давали това прѣвсходство на Иудей-тѣ и на градъ-тѣ имъ и на Храмъ тѣ имъ, макаръ че щѣхъ да ся помаскирѣтъ Иудейскы-тѣ прѣдрасѣдки, но народы-тѣ щѣхъ по малко да ся благодарятъ. Но ако бѣше ся направило Евангеліе-то лукаво за благодареніе и примаваніе на язычници-тѣ, имало бы поне единъ обрядъ, който бы сѣщо така угождавалъ и на Иудей-тѣ и на язычници-тѣ; думамъ за този дѣло *ди коллатъ животны за жертвѣ*. Въ това Иудейска-та религія сѣмъ не съеъ всички-тѣ язычически И невѣроятно е че Християнство-то бы напустило този обычай ако да бѣше религія изнамѣрена отъ чловѣцы. Никога не бы мнѣло прѣзъ умъ-тѣ на творцы-тѣ му да го направятъ исключеніе отъ всякъ изъ понапрѣдъ сѣщъ религіѣ, и най вече въ едно нѣщо, което по чувства-та и прѣдрасѣдки-тѣ на онова врѣме ся имаше отъ всички за най сѣщественно.

Наистинъ цѣлый характеръ на християнскъ-тѣ религіѣ различа толкозь въ много нѣща отъ Иудейскъ-тѣ и другы-тѣ религіи, които имало нѣкога на свѣтъ-тѣ, штоо затруднява ся нѣкой да разбере какъ можахъ чловѣцы отъ само себе си да измыслятъ такъвъ системъ; а много по малко да помыслятъ за него че е егодно да ся удостои за едно благоприятно приеманіе. Исто-то може да каже нѣкой за характеръ-тѣ на Іисуса Христа, както ся описва отъ Евангелисты-тѣ. Той е съвсѣмъ неподобенъ на всичко що е

изобразилъ или си е въобразилъ чловѣческый умъ отъ понапрѣдъ.

Друго пакъ достогабѣлѣжително е това; ако Христосъ и Апостоли-тѣ бѣхъ прѣсто чловѣци, щѣхъ да изискувать повече ревность, а не толкозь точность въ нравственны тѣ длѣжности; голѣмата за тѣхна-тѣ религіѣ ревность щѣше да имъ ся вижда д волно възлааніе за нерадѣніе-то въ другы-тѣ длѣжности. Така направи хъ другы началницы на религіи, като извѣстивахъ че тѣ и най вече ще ся удостоивагъ за благоволеніе-то Божіе които ра-тувать за Бога, и въ всички комай ереси и секты можешъ да съзрѣши че ревность-та ся има за такъвъ голѣмъ добродѣтель, штоо поради нежъ прощаватъ ся много и значителны недостаткы на частный животъ.

Този начинъ на сѣденіе-то толкозь свойственъ на чловѣка, е съвсѣмъ противенъ на бизи кѣто намѣрвамы въ Іисуса Христа и въ Апостоли-тѣ. Тѣ учахъ послѣдователи-тѣ си не само да бѣдѣтъ чисти и праведни, и кроткы и смиреномудри, но още че и все що говоряхъ и все що правяхъ за християнскъ-тѣ религіѣ не можахъ да запълнятъ лишеніе-то на тѣзи християнскы добродѣтели нѣщо щѣхъ да бѣдѣтъ нѣкога пріети на Господа. Той не само сравнява тогъ който слуша думы-тѣ му и не верни по тѣхъ съ оногъ който съграли кащъ-тѣ си на пѣськъ-тѣ, не само изобличава овѣзи които му выкатъ Господи! Господи! а не правятъ всичко що е заповѣдалъ, но и обали че тѣзи които сѣ проповѣдували въ негово име, още и тѣзи които сѣ въ негово име чудеса правили ще бѣдѣтъ отхвърлени отъ него ако сѣ были дѣлатели на беззаконіе. Апостоли-тѣ такожде учахъ че тѣзи кѣто и повѣдувахъ християнскъ-тѣ религіѣ трѣбаше да бѣдѣтъ не по малко, но много повече точны за нравы-тѣ, и че още и обдаренны-тѣ тѣмъ чудодѣйственны силы нищо не струвахъ, ако быхъ лишени отъ овѣзи любовь, която не прави безредны работы, не ище свое-то си, не ся гнѣви, не мысли злѣ, не ся радва на неправдѣ-тѣ, а срадува ся на истиннѣ-тѣ.

Всичко това е наистинъ каквото можаше да ся надѣе нѣкой отъ учителя пратены отъ Бога. А опытъ-тѣ показува колко отлича отъ онова което можаше нѣкой

да очаква само отъ чловѣчески учители. Конто дѣйствовать по собствено-то си разсужденіе и по естественны-тъ си чувства.

СМИРЕНОМУДРІЕ.

Когато рудари-тъ прашать само повърхность-тъ земнѣ, тогазь намѣрватъ пѣрсть и прахъ; а когато копають и стигають въ земнѣ-тъ дълбочинѣ, тогава срѣщатъ чисто-то злато. Додѣ глѣдамы ный изотгоръ пѣща-та, не намѣрвамы друго освѣнь вещество на гордость и на надиганіе, а когато туримъ умъ-тъ си въ дълбочинѣ-тъ на тѣхнѣ-тъ на правѣ, тогазь изваждамы съкровище-то на смиреніе-то, тогазь улавямы добродѣтель-тъ на смиреномудріе-то, както плаватели-тъ дѣто слизать въ морскѣ-тъ дълбинѣ да ловять бисеръ-тъ. Чловѣче, що тя надува та ся надигають? остроуміе-то на умъ-тъ ти ли? Хубость-та на лице-то ти ли? Мажество-то на тѣло-то ти ли? Не гледай само изотгорно-то, не гледай само повърхность-тъ имѣ. Ако гледашь само тѣхъ, гордишь ся; гледай вътрешно-то, прилѣпи умъ-тъ си въ дълбинѣ-тъ, и въ вътрешно-то тѣхно състояние, и тогазь ще видишь че тѣ е естественно промѣняватъ изъ часть въ часть. Тогазь гледашь че утрѣ гы погубва смърть-та, и гы обраща въ зловоніе и въ хранѣ на червие-тъ; и тогазь като познавашъ що си, и гледашь нищожность-тъ си; пагискашь надуванія-та си за добро-то на естество-то, и смирявашъ сърдце-то си.

Що тя надува? мудрость-тъ и знаніе-то ли? Не гледай външно-то, но смысла вътрешно-то; не повърхность-тъ, но дълбочинѣ-тъ, ще видишь неученность, а не мудрость; тъмнинѣ, а не наукѣ; ще видишь че и сами-тъ вими мудри каквото знають, спорѣдъ онова що не знають, равно е, ако сравнишь безчетны тысящи съ едно, или сичко-то море, съ еднѣ капкѣ водѣ. Видишь че не мож да разумѣешь нито на еднѣ мравкѣ естество-то и свойства-та; за туй смирявашъ надигваніе-то си за блакости-тъ що си придобилъ, и съкрушавашъ гордость-тъ на умъ-тъ си.

Чловѣче, защо надигають вѣжды, и хвалишь ся че надминувашь други-тъ?

За случайны-тъ блакости ли? За богатство-то си ли? За достоинства-та си ли? За покровительство-то на началници-тъ ли? Гледай по дълбоко: утрѣ ся обраща колело-то на свѣтъ-тъ, и бѣдствія-та раскильватъ имотъ-тъ ти, унищожаватъ властелинъ-тъ достоинства-та ти, а твои-тъ покровители промѣняватъ мысль и случай. Най сетишь дохожда смърть-та като утрѣ, и тогазь други прибиратъ имотъ-тъ ти, и може бы онѣзи, конто ты мразишь и бѣгають отъ тѣхъ: като дымъ изчезнуватъ достоинства-та ти, бездѣлни оставать не само покровители-тъ, и приятели-тъ ти, но и самы-тъ ти родичи. Дохожда смърть-та, и тогазь, ако щещь имѣ имотъ-тъ ва Криса, ако щещь имѣ и царскы достоинства, ако щещь имѣ и сичкѣ-тъ слава на тоя свѣтъ, оставатъ само еднѣ саванъ, и три лакти земя за гробъ-тъ ти; “защото сяка плать като трѣва, и сяка чловѣческа слава като цвѣтъ-тъ отъ трѣвъ; като изсъхне трѣва-та и цвѣтъ-тъ ѣ ся изгубва.” Ако мыслишь това, свалаяшь очи-тъ си долу на земнѣ-тъ, и изпълняють умъ-тъ си съ смиреномыслие.

Чловѣче, защо ся гордишь и одумвашъ други-тъ като грѣшны и окаяны? Защото отбѣгвашъ отъ скотскы-тъ и плетскы-тъ грѣхове ли? Защото постишь, и ся молишь, и давашъ милостивѣ на сиромасы-тъ ли? Но обрѣни очи-тъ си у вътрѣшнѣ-тъ чловѣкъ, дѣто ся основува добродѣтель-та. Ако испыташь дълбинѣ-тъ на свѣтъ-тъ си, ще видишь нечистоты-тъ на умъ-тъ си, сърдечнѣ-тъ си тинѣ, и душевнѣ-тъ си заразы; тогазь ще видишь колко ти липсuvatъ за да исполнишь христіанскѣ-тъ си дължность; тогазь ще видишь че смърть-та, всякой-тъ часть и всякѣ минутѣ възлиза прѣзь прозорцы-тъ ти, то есть прѣзь чувства-та ти, въ душѣ-тъ ти. Ако издиришь добръ нападанія-та на грѣхъ-тъ, борбы-тъ, съизволенія-та въ беззаконіе, и нечисты-тъ си сърдечны желанія, тогазь ще видишь себе си потыкълъ въ множество-то на беззаконія-та си. За това, вмѣсто да велерѣчишь, гакто фарисеи-тъ, удри грѣды-тъ си както Мытарь-тъ, и съ съ смиреномыслие и покаяніе выкай “Боже, милостивѣ бжди менѣ грѣшному”!

Оеотокій.

ВЪПРОСИ

ОТЪ

СВ. ПИСАНИЕ ВРЪХЪ ПИЯНСТВО-ТО.

1) Що казува пророкъ-тъ за онѣзи които пиятъ рано и късно?

“Горко на онѣзи които ставатъ заранъ та пичатъ слѣдъ сикеръ, които слѣдуватъ до вечеръ, додѣ ги распали вино-то! Иса. 5; 11.

2) Що казува за онѣзи които пиятъ много?

“Горко на оныя които съ мощни за да пиятъ вино, и крѣпки за да сисатъ сикеръ.” Иса. 5; 22.

3) Що ся казува за пияници-тъ Ефремовы?

“Горко на гордѣливый-тъ вѣнецъ на Ефремовы-тъ пияници, на които славна-та красота е цвѣтъ който повѣхнува: които на връхъ-тъ на тѣсти-тъ долове ся обладаватъ отъ вино.”! Иса. 28; 1.

4) Що ся заповѣда на Еврей-тъ за упориты и пияны дѣца?

“И да рекатъ на старѣйшины-тъ на градъ-тъ му: Тоя нашъ сынъ е упоритъ и непокорливъ: не слуша гласъ-тъ ни: лакомъ е и пияница: и всицы-тъ челоуѣци на градъ-тъ му да го убийтъ съ каменіе и да отмахнешъ зло-то отъ срѣдъ-тъ си: и всичкый Израиль да чуе и да ся уплаши.” Втор. 21; 20, 21.

5) Що каза Анна майка-та Самуилова?
“Нито вино, нито сикеръ съмъ пила, но излѣхъ душъ-тъ си прѣдъ Господа.” 1 Цар. 1; 15.

6) Быва ли да пожелаемъ упивателны пияня?

“Не гледай вино-то че ся червенѣе, че дѣла шаръ-тъ си въ чашъ-тъ, че слази да го угодно. Въ свършкъ-тъ си хапе казю змій, и ужия като василискъ.” Прит. 31; 32.

7) Какво вліяніе имаше въздържаніе-то вътъ вино на Данила и на другари-тъ му?
Даниль тури въ сърдце-то си да ся не окскверни отъ изрядны-тъ ястія на царь-тъ, и нито отъ вино-то което той пияше; зато оми началникъ-тъ на скопцы-тъ да ся не окскверни. Опытай молиж рабы-тъ си есаять дни; и да ни ся дадѣтъ сочива да пьемъ, и водъ да пиемъ. И подиръ свършкъ-тъ на десять дни, видѣ-тъ имъ ся явилъ по красенъ, и по тѣсти бѣхъ въ плѣтъ-тъ, нежели всицы-тъ юноши, които

ядяхъ изрядны-тъ ястія на царь-тъ.” Дан. 1; 8—15.

8) Какво слѣдствие възима пируваніе-то на Вавилонскый царь?

“Царь Валтасаръ направи голѣмо пируваніе на тысящъ отъ голѣмцы-тъ си, и пияше вино. Пияхъ вино, и хваляхъ богове-тъ златны и сребърны, мѣдны и желѣзны, дръвени и каменны.

“И тоя часъ излѣзохъ прѣсти на челоуѣческы рѣкы, и писахъ срѣщъ свѣтилникъ-тъ върхъ мазаніе-то на стѣнъ-тъ на царскы-тъ палатъ, и царь-тъ гледаше дѣнь-тъ на рѣкы-тъ, която писа Тогава взоръ-тъ на царь-тъ ся измѣни, и размышленія-та му го смѣщавахъ, щото свръзкы-тъ на чрѣсло-то му ся развръзувахъ, и колѣна-та му ся тълчѣхъ.

“Истѣ-тъ нощъ бы убиенъ Валтасаръ царь-тъ на Халдеи-тъ.” Дан. 5; 1-30

ИСПЛАЩАНІЕ-ТО НА ДЪЛГЪ-ТЪ.

Колко е благодарително да плаща нѣкой дѣлгове-тъ си! И това прои мѣзва отъ рѣзвы обстоятелства, все пріятны. Първо, оммахва безпокойство-то което става всякога отъ зависимость-тъ и задѣлженіе-то, и най вече на тѣзи които иматъ нѣкоя грѣжъ за това. Благодари заимодавецъ-тъ, и до слѣдствие весели обществениж-тъ нашъ щедрость. Докарва до вѣрїе за въ бѣдуше, което е толкозь желателно нѣщо за всякой честевъ умъ. Улеснява допълненіе-то на дѣлжности-тъ ни въ идущы обстоятелства. Остава съчувствіе на собствены-тъ ни добродѣтель; и то е едно дѣло за което знаемъ че е право, и отъ кѣмъ правдижъ-тъ и отъ кѣмъ здравъ-тъ экономіжъ. Най послѣ, то е главна-та подпорка на чисто-то почитаніе.

Прѣди да слѣзешъ въ гробъ-тъ, никогы да не чакашъ похваля безъ зависть. Почести-тъ които ся отдаватъ на прѣславны умрѣлы, не съ смѣсены съсъ зависть; защото живи-тъ милуватъ умрѣлы-тъ; а милость и зависть, както елей и оцетъ, никогы не ся смѣсватъ.

—0—

Малко да ся увѣрявашъ на оногози кой-то хвали сичкы-тъ, помалко на оногози който укорява сичкы-тъ, и най малко на оногози който не ще да знае за никого.

ПИСМА ЗА МАЙКИ.

ПИСМО 19.

Богатство — Гордостъ — Простота.

ВЪЗЛЮБЛЕННАЯ МИ СЕСТРО!

Дѣца-та усвояватъ идеи-тъ на тѣзи съ които ся обхождатъ, много по напрѣдъ отъ колкото ный прѣдполагамы. И това заблѣжваніе не ся уприличава въ друго толкозъ колкото въ идеи-тъ и чувства-та на чловѣцы-тъ въ отношеніе на богатство-то. Любовъ-та къмъ сребро-то е зло прѣснѣло по всички-тъ страны; и не само що изобщо занимава спошенія-та на всички, но обраца и умъ-тъ отъ по благородны-тъ му прѣдметы, и докарва му нѣкакъ неисцѣлнѣ болестъ, раздражня славолюбный-тъ на зависть достойнѣ за омразѣ, лѣнивый-тъ на коварство, и непокорливый-тъ да прави грѣхъ. Когато дѣца-та ни непрѣстанно чуватъ въ разговоры-тъ това само, “Кое е скѣпо и кое свѣино,” или колко масторскы сѣ ся спазрили съ търговецъ-тъ, и др. идеи-тъ които съвзематъ тогѣ за разны работы не гледаатъ на това да ли сѣ тѣхъ потрѣбны, но на това, колко струватъ. И не само за нѣкои работы, но още и за чловѣцы-тъ съвзематъ истѣ-тъ идеи. Когато на пр. ся намѣрватъ въ нѣкое събрание, и чуватъ че ся укорява нѣкой или като тѣщ-славень, или неучень, или злоправень, и послѣ пригледватъ че велчко това ся покрыва отъ обыкновенно-то, “но е богатъ,” естественно заключаватъ и казуютъ въ себе си. Нека да не знамъ нищо и да не съмъ добродѣтеленъ, това не врѣди, стига само да можъ да спечала богатство. Сж-щото ся случавѣ и кога чуватъ че жестокоствѣ-та, невздржаніе-то или нечестіе-то на нѣкого ся оправдава нѣкакъ съ фразѣ-тъ, “Има единъ или два миліона.” Или какво впечатлѣніе мислншь не причинява въ умъ-тъ на дѣте-то кога често слуша отъ уста-та на родители-тъ си, че, “Не врѣди ако дѣца-та ми не бѣдѣтъ много учены, азъ спечелихъ толкозъ безъ да съмъ ученъ.”

Не, не! възлюблена ми сестро, нека не направямы ный чада-та си да вѣруватъ че богатство-то е като прикрывка на невѣжество-то и на лошаивнѣ-тъ, нито че е достойно да ся сравни съ ду-

шевны-тъ прѣимущества, сирѣчь, добродѣтель-тъ и благочестіе-то, ниго че е праведно да желятъ смърть-тъ на родины-тъ си за да имъ мине на рѣкѣ-тъ, или да угнѣтѣватъ сиромѣха за да не останѣтъ лишены отъ богатство. Но некагы учимъ по добрѣ и съ думы и съ примѣръ, че богатство-то е потрѣбно само да ни помага да правимъ добро, да промыслямы нужно-то за домородство-то ни, да помагамы на тѣзи които иматъ нуждѣ, и да спомагамы на общественны-тъ добрини. Трѣбѣва даже дагы побуждаваме да бѣдѣтъ щедры, и да имъ покажемъ колко наслажденіе могатъ да причинятъ, ако расподѣлятъ малкы нѣкои нѣща съ пріатели-тъ си. И довольно обученіе на умъ-тъ и на великодушіе-то имъ е да прѣдготвятъ още малкы нѣкои дѣрѣве, които да употрѣбѣватъ за тѣзи цѣль. Колко е жалостно паветнѣж, драга моя, да гледамы че въобще богатство-то ся прѣдпочита и отъ обработваніе-то на умъ-тъ! Колко момичета на възраст дванадесеть или четырнадесеть години, кога можѣхъ и трѣбаше да ходѣтъ на училище-то или инакъ да обработватъ умъ-тъ си, съисѣмъ прѣзиратъ ученіе-то, и прѣдѣватъ ся повече въ работы, непотрѣбны ни за тѣхъ ни за други-тъ.

Жалостно-то ни състояніе докарало е много нежелателны нѣща, а най вече въ женскый полѣ. Въспитаніе-то на момичета-та повечето до прѣди мало бѣше съвсѣмъ прѣнебрѣжено, и кратко-то врѣме на младостъ-тъ ся изчуряваше въ ничтожны и недостойны занятія. На много момы нищо друго не сѣ ся сгарали да впечататъ въ умъ-тъ имъ, освѣнъ само идея-тъ че по главна-та работа на живота имъ е да ѣженятъ, безъ да имъ покажѣтъ подъ кака отвѣтственностъ подпадатъ тѣ отъ това, тли колко и какѣ дльжносты иматъ да об- 2
зуютъ правы-тъ си, за да исполнява
брѣ дльжности-тъ си и като съпру
като майкы. Това и направи момиче
да ищѣтъ само да сѣ лѣскавы и да
като главнѣ работѣ да бѣдѣтъ у
безъ да ся стараѣтъ да ставатъ досл
Родители-тъ слѣпо давахъ вліяніе-
на това обыкновеніе, и ако да ся н
да го прѣобразятъ, нужно е было да
противятъ на наводненіе-то на модѣ-
и на общо-то мнѣніе. Но най послѣ и
кои родители познахъ вече че трѣбѣва

серіозно да гледать върху тья длжно-сти, и да наченжть най и прѣдъ да учать дщери-тѣ си да ся не съобразивать съ примѣръ-тѣ на тѣзи съ които ся събирать, когато е само по себе си безумно и неприлично за тѣхъ. Простота-та и въ языкъ-тѣ и въ дрехы-тѣ, и въ нравы-тѣ е естествено-то украшеніе на младосѣ-тѣ. Наклонность-та за да ся показвагь на други-тѣ и гордость-та сжътыбелны примкы въ сладкый-тѣ този періодъ на живота, и увѣрявамъ тя, Еленко моя, че не ми ся ревне онова младо сърдце, което ся е навикнѣло да обыча посочливы-тѣ посѣщенія, свѣтлы-тѣ дрехы и множество-то на събранія-та, нито опъзи майкѣ която като млада малка-тѣ си дщериж на тѣхъ, надѣе ся още да ѣ види чистѣ отъ ривратъ-тѣ на други-тѣ, и точяж на длжности-тѣ въ домашный животъ. Обычай-тѣ, който сществува днесъ въ голѣмы-тѣ градове, да водять малкы-тѣ момы по разны събранія, докарва на истинъ голѣмъ поврѣдъ. Лица-та имъ навикнуватъ да ся излагать прѣдъ очи-тѣ на свѣтъ-тѣ, срамежливосѣ-та на младосѣ-тѣ бѣга, тѣ хващатъ да ся считатъ като голѣмы прѣди да ся стигнѣлы на зрѣлъ възрасть, и напразно очаквамы отъ тѣхъ прѣмущества които пѣмагь, тѣи що, ако ся не покажѣтъ по горни отъ възрасть-тѣ си, разумѣва ся, поддаватъ подъ строго о-сужденіе. Колко подобрѣ исплънява длжность-тѣ си оная майка, която приноси на общество-то, не повърхностно явленіе на прѣмущества, но зрѣлъ плодъ на при-длжно и дѣятелно обработваніе. Дщери я, като ѣж придружѣва въ домашны-тѣ работы, споредъ колкото събира богатство отъ знанія, ръководи ся въ сѣщо-то врѣме и въ това дѣто да земе дѣйствующѣ часть въ кругъ-тѣ който украсява. Украсена съ простотѣ, която привлича сърца-та на всицкы, когато е придружена съ добро възпитаніе и съ благонравіе, зема по добро всеоружіе отъ Семирамидино-то, и крѣпость по силнѣ отъ шеговитосѣ-тѣ и хубосѣ-тѣ Клеопатринѣ. — Надѣж ся, любезна моя, че е дошелъ день-тѣ въ кой-то майкы-тѣ и дщери-тѣ ни ще да сжъдѣтъ както най горенъ степенъ на благо-получіе духовно-то обработваніе нежели шотъ-тѣ и салтанатъ-тѣ, и че сега вече яви имжтъ честолюбіе да трѣсятъ дру-гъ-тѣ добры занятія а не да проминуватъ

врѣме-то си по вратя-та и по прозор-цы-тѣ.
Бѣди ми ЗАВАВА.

ПРѢМЪЖДІЕ ВЪРХЪ ЕДНО ОТРОЧЕ.

Единъ селянинъ, съсъ сѣпругѣ-тѣ и три-тѣ си дѣца, отиде единъжъ да прѣмине лѣто-то на единъ отъ Алійскы-тѣ рѣтове, дѣто имане изобилна трѣва за стада-та му. По голѣмо-то му мажко дѣте, осми-годишно на възрасть бѣше поврѣдено въ умъ-тѣ още отъ рожденіе-то си: второ-то, петъ години на възрасть, бѣше пѣмо: а по младо-то, бѣше още малко отроче. Единъ день рано, случило ся да оставятъ малко-то дѣте да го бавягь братя-та му, които ся заскытали и отдалеч ли доволно отъ колибѣ-тѣ. Когато излѣзла майка имъ да ги трѣси, намѣрила двѣ-тѣ по голѣмы, но на малко-то не могла да намѣри никакъ ни дирѣ-тѣ. Тя видѣла умоповрѣдено-то дѣте че было въсхыщено отъ радосѣ, а пѣмо-то треперяло отъ страхъ. Напразно искала горка-та майка да ся научи отъ тѣхъ що ставѣ съ чедо-то ѣ. Нито отъ прѣвъсходнѣ-тѣ радосѣ на лудо-то, нито отъ голѣмый-тѣ страхъ на пѣмо-то могла да разумѣе пѣщо. Пѣмо-то было май не-чувствително отъ страхъ, когато глупаво-то было вънъ отъ обыкновенно-то весело и радостно. Безумно-то играяло на хоро, смѣяло ся и махало съ ръцѣ, като че по-дражавало движенія на человекъ, който е грабнѣлъ любезно пѣщо и чѣвѣрсто го пригрѣнѣлъ. Но това было малко утѣшеніе за бѣдикъ-тѣ женѣ, попеже знаела че ни-кой познайникъ не е срѣщнѣлъ дѣца-та ѣ да земе отроче-то. Така мрѣкнѣло ся и съвикло безъ да ся яви нищо за изгубено-то дѣте. На утрѣнь-тѣ, като слѣдовали родители-тѣ още да трѣсятъ, хвѣркнѣлъ надъ тѣхъ единъ орелъ: него като видѣло безумно-то подновило позрищмы-тѣ си игры, а пѣмо-то ся хванѣло за башѣ си уплашено и выкало силно. Познали тогазь ужаснѣ-тѣ истинѣ, че пѣкоя дива птица бѣ грабнѣла въ нокти-тѣ си горко-то от-роче, и че лудо-то ся радвало защото ся махнѣло отъ срѣдъ имъ онуй на което то завиждало.

Онѣжъ сутринъ когато ся случило това пѣщо, сѣдѣлъ единъ юнакъ ловець близо при гнѣздо-то на орелъ-тѣ когото чакалъ да убіе когато ся върне въ гнѣздо-то си. Като чакалъ доволно врѣме, видѣлъ чудо-

вищъ—тъ птицъ че раздира въздухъ—тъ забавно, и приближава къмъ капаръ—тъ дѣто была направила гнѣздо—то си. По смисълъ—те смиваніе—то му кога чулъ плачь—тъ, и забѣлѣжилъ образъ на дѣте въ ужасны—тъ ногги на орела който ся приближавалъ. Тугакси ся приготвилъ да хвърля върхъ орелъ—тъ щомъ стѣпи на гнѣздо—то, и рѣшилъ подобрь да убіе дѣте—то неже да го остави да бѣде раскѣшенъто и раздробенъ отъ ужасный—тъ грабитель. Съ тайнъ молитва и съ постоянно изглеждане запнѣлъ пушкѣ—тъ си ловець—тъ Корнумъ—тъ пронизалъ направо сѣрдце—то и главъ—тъ на орелъ—тъ, и слѣдъ една минутъ сполучилъ съ неизреченъ радостъ безстрахливый—тъ ловець да грабне побѣдоносно дѣте—то изъ гнѣздо—то, което было нарѣнено отъ ногги—тъ на орелъ—тъ въ едно—то рамо и въ ребра—та, но не смъртоносно; и слѣдъ двадесеть и четири часа като ся загубило дѣте—то, върнѣлъ го ловець—тъ въ нѣжны—тъ обитія на майкѣ му.

БОЙНО ПОЛЕ.

Посѣтихъ това мѣсто, и могъ да ви кажъ че не може си въобрази нѣкой зрѣлище по отвратително и по болѣзненно. Бѣше четирнадесетый день слѣдъ бойтъ, но много още оклосаны и загвилы мрътвы тѣла лежахъ не погребены, когато орлы, усорлицы и гарваны лѣтъхъ съ хыяды тамъ наоколо, и псета, които бѣхъ или отъ тѣхъ до прѣсыщеніе, едвѣмъ помърдвахъ подъ крака—та на коніе—тъ ни. И пакъ нѣколко стотины бѣхъ погребли на едно мѣсто, дѣто бѣхъ разлѣсены тѣла—та на пріатели и непріатели. Мнозина бѣхъ изгорѣли на бойно—то поле като ся подпалили дрехы—тъ имъ отъ пушкы—тъ имъ; коніе и камилы правяхъ още по ужаснъ сцѣнѣ—тъ на кръвь—тъ и на кланіе—то. Мѣсто—то на около въ довольно растояніе, бѣше наслано съ мрътвы тѣла.

На 1837 имаше въ Паризъ едно джодже, което ся выкаше Матея Трулія. Имаше ростъ (бой) едва единадесеть осмины отъ лакетъ—тъ или високо единъ лакетъ и до три рупа; ако и да бѣше на възрасть двадесеть и двѣ години. Говорѣше петь языка, свирѣше съ цигудкѣ много хубаво, и яздыше съ изрядно искусство.

СТИХОТВОРЕНІЕ.

ПСАЛОМЪ 100.

1

Съсъ страхъ прѣдъ Божій—тъ прѣстолъ
Народи, съберѣте ся;
Нека плачевна—та юдолю
Въздава съ гласъ хваленія.

2

Богъ нашъ единъ е Іеова,
Койго отъ пьрсть е насъ създалъ;
Животъ и всичко. всякога,
Съ бескрайнъ милость намъ е даль.

3

Ный пегови смы людіе,
Овцѣ на паствѣ—тъ му смы;
Въ кошаръ—тъ ны той пріе,
Когато ный ся скытахмы.

4

При двери—тъ на твой—тъ храмъ
Ный съ радость ще ся съберемъ,
И съ непрѣстанны пѣсни тамъ
Хваленія ще принесемъ.

5

Бескрайна като вѣчность—та,
Бескрайна е твоя—та власть;
Твоя—та славна истиина
И любовь—та твоя къмъ насъ.

Истина—та, колкото повече ся издирва,
толко по чисто свѣти; но лѣжа—та крые
главъ—тъ си и става невидима, бѣга както
нощъ—та отъ изгрѣваніе—то на слънце—то.

—о—

ПЫТАНІЯ ОТЪ СВ. ПИСАНІЕ.

- 36 Проповѣдуваше ли Іисусъ Христосъ на язычницы—тъ?
37 Когато отъ начало прати ученицы—тъ си да проповѣдувать евангеліе—то, проводи ли ты и до язычницы—тъ?
38 Въ пьрвы—тъ си пѣтуванія Апостоли—тъ проповѣдувахъ ли на язычницы—тъ?
39 Кога за пьрвъ пѣтъ проповѣдахъ на язычницы—тъ?

ОТГОВОРИ НА ПЫТАНІЯ—ТА ВЪ 6-й БРОЙ

- 32 Лук. 3; 23.
33 Лук. 3; 21.
34 *Помазаникъ*. Сжцо—то значи и Еврейско—то име *Мессія*.
35 *Богъ съсъ насъ*. Мат. 1; 23.

Притежатель на вѣстника и на печатницѣ—тъ
А. Минасіанъ, у Джамъ—ханъ.